

יואב רוזן

קצין העיר וקצין הכפר

בסדק צריך להציץ כדי להביץ. מי הוא מי. ובטלוויזיה מספרים, צדפות לא נותנות פנינים לפני שנכנס הדבר הזה, הזר. הפריה מלאכותית. הוא נכנס לרכב, אומר בוקר טוב יוני, וישר מתחילים. אומר לי למה השרוולים לא מקופלים מעל המרפק. לא זזים עד שהשרוולים מקופלים מעל המרפק. שריונר טמבל, נהיה לי נגד משמעת. על הגילוח הוא אף פעם לא מעיר, יודע שיצטרך להשיג נהג אחר, ושנינו יודעים שקשה. כולם מופרעים, דאונירם, משחקים אותה קשוחים. אני מכיר אותם, ליצינים. אני אולי אצטרך להיכנס לאיזה עשרים-ושמונה בפנים על תקיפת קצין, אבל הוא יצטרך למצוא מישהו אחר, ואנחנו כבר התרגלנו שנינו. אז עם הגילוח הוא לא מתעסק. אני יש לי טאקט. יודע שאם יש יום מיוחד, שמגיע איזה נספח אמריקאי מוושנינגטון, שנוסעים לביקור רשמי, אז אני מגיע מתוקתק טיפ טופ, כמו הבן הבכור שאף פעם לא היה לקמצ"ר.

כל בוקר אני מגיע לאסוף את השמוק, ואשתו, שהיא די חתיכה אבל קצת זקנה כבר, מנסה להיות נחמדה אלי, לא משתדלת, רק מנסה קצת. היא עושה את זה לכולם, כדי להשוויץ במה שיש לה. ביום שהם מתגרשים, הוא זורק אותה מכל המדרגות, בדוק. מרוקן לה את הסיליקון מהשדיים ומוכר בשוק השחור.

הוא לא מדבר עליה הרבה. הוא אוהב לדבר פוליטיקה וערכים. בטח ירוץ לכנסת אחרי שיווריד מדים. זין, אני זה שצריך להוריד מדים. אז הוא אומר לי, יוני, אתה כולה לשלוש שנים, אני כבר כמעט שלושים. מסתלבט עלי, המניאק. אבל ביום שאני מקבל סמל, הוא מסדר אותי בהקצאה של השמירות ואני יותר לא נוגע ב-M16. מלה של תת-אלוף.

כשאנחנו נכנסים ללשכה, ענת הרל"שית תמיד כבר שם. חושבת שהיא משהו בגלל הארון, שותה שוקו שהיא עושה לעצמה מאבקה במטבחון של הלשכה. בלשכה לא מכינים יותר קפה למפקד – מכינים קפה לעצמך אבל גם למפקד. אומרת לו בוקר טוב מנומס כזה. השרלילה, לא הרל"שית, אני קורא

לה. כל הזמן מזיינת בשכל איזה מדהים שאולי, איזה מדהים הוא. לא קולטת שהוא לא משתיך עליה ממטר.

שבת אחת באה לי אמא שלי, אומרת יוני, אתה יודע אתה משתחרר עוד מעט. אני אומר לה, איך נפל לך על הראש עוד מעט? קצת פסיכית, שנה וחצי לא זמן. קראה לאבא שלי, בא, אמר, יוני, אתה יודע שתמיד נתנו לך מה שיכולנו. חשבתי הם באים להגיד תיכף שמישהו הולך למות. אמרתי, מה זה הדיבורים האלה בשבת בבוקר. אמרו לי, תברוק אפשרויות של תקופה בקבע. חטפתי ג'ננה. מה קבע? ואז אלה אומרים לי, זה משכורת קבע, זה טוב, זה בטוח, אולי תצא לקצונה, תעשה משהו נחמד בצבא, קריירה. זה ביטוח חיים. הצבא זה ביטחון. אתה לא צריך לדאוג, דואגים לך. יש תנאים.

איזה דואגים לך, אני אומר לשני הליצנים, איזה תנאים, כולם נרקבים שמה, כל הנשמה. אמרתי להם שאין דבר כזה, אני מעוד חודשיים כבר לא עושה שמירות, מלה של תת-אלוף בצה"ל. כבר הם הוציאו אותי מהדיבורים האלה. וכזה קטן.

ואז יום אחרי אנחנו נוסעים לפיקוד דרום – בני זונות החיל-אוויר האלה, לא סידרו לו טיסה ואני הייתי צריך להיטחן על הקילומטראז' – והוא מספר שהוא ועוד חבר, שהיו בגילי, הסתננו מעבר לגבול הירדני והגיעו לסלע האדום בפטרה. אומר זה היה הרפתקה, כמעט נתפסנו, היינו הולכים לקלבוש. פעם זה לא כמו היום, לא היה שלום. איזה טמבל, אני חושב לעצמי, אני לא הייתי הולך בשביל לראות אבן. אחרי שער הנגב הוא שואל אותי, יוני, מה עם חברה, חברה יש עכשיו. נראה לי הוא עושה את זה כמו חזרה גנרלית לבן שלו הנושך הפחדן. נראה לי זה משתיך במכנסיים כל פעם שהוא רואה מישהו חדש מופיע בבית. בטח שואל את עצמו איך יצא לו ילד כזה. ועוד פעם הוא מתחיל עם פטרה, ואני לא מקשיב.

בערב, כשאני מוריד אותו בבית, הוא אומר לי, אל תבוא מחר בזמן. תגיע בעשר. אז אני חוזר הביתה, הולך עם אסי, חבר שלי שאבא שלו שופט צבאי במילואים ומזיין ערבים בקלבוש, לסרט החדש של ויל סמית, ויש לנו הנחה בגלל החוגר. בלילה קשה לי להירדם. את זה אני הכי שונא, דווקא כשיש זמן לישון כמו בנאדם, עומד לי ואני מכסה את הראש בשמיכה.

בעשרה לעשר אני בכניסה לבית שלו, מכבה מנוע, מההרגל. כל הרחוב ריק ממכוניות, כי כולם נסעו לצבא על הבוקר, ואין גרגר על הכביש. בשמש הזאת, לא של מוקדם בבוקר, הבית נראה עוד יותר לבן. עשר ושש דקות בשעון של הדייטהסטו, המניאק עוד לא בחוץ. עכשיו ניתקע בליינד על פקקים באיילון והוא ישחק לי עם הגלגל"צ. ענת מתקשרת מהלשכה לשאול איפה אנחנו, ואני

אומר לה שהוא תוקע לי ברז. אני כמעט נותן צפירה, ובסוף עולה אחרי עוד ארבע דקות.

האשה פותחת לי, אומרת לי אהלן יוני. אני שואל איפה שאולי, היא אומרת הוא יצא, תיכף יחזור. אמרתי, אבל קבענו בעשר, לא בשעה הרגילה. היא צוחקת, אבל סתם, אפילו לא אמרתי משהו מצחיק. לה לא ממש איכפת מהלר"ז. אומרת לי, תיכנס, יוני, תיכנס.

אני מסתובב, מפעיל את האזעקה על הרכב ונכנס פנימה. מסודרים אלה, הכל נקי ומסודר וחדש ומריח טוב. על הספה המדיי־יצוג שהבאתי שלשום מניקוי יבש. זאתי לא מכבסת, הכל אני לוקח למכבסה בעצמי, והוא, לא נאה לו המכבסה של הצבא. לבבלי אני צריך לקחת את המדים עם הריח־זיעה והברוט שגם אבא שלי שם אבל רק לאירועים.

היא אומרת לי, בוא למטבח, תשתה קפה. ואני אומר כן. שתחכה אני אספר בלשכה, האשה של שאולי מכינה לי קפה. הכל שמה שיש וארונות עץ בהיר כזה. יש קפה מגורען, תה ירוק, עלית, ויסוצקי, כל מיני תוצרת חוץ. יש בקבוק ג'ינג'ר אייל של שופס על השולחן. יש לי כמו גזים של קולה בבטן, לפעמים זה קורה מהנהיגה, לא יודע למה, ואני מתאפק.

היא מוציאה מים לקפה מאיזה ברז קטן ליד הברז הרגיל, קטע של עשירים. אנחנו יושבים במטבח ושותים קפה, והיא מספרת משהו, פֶּשֶׁש, היא עושה וצוחקת, אני בעצמי כבר לא זוכרת. אני שומע אותה מזיינת בשכל, לא מקשיב לה, ועומד לי בדקררן. אני לוחץ על הכוס הגדולה של הקפה, מנסה להירגע, מסתכל בשעון. יש לי קונדום בארנק על כל מקרה. אפשר לעשות את זה בלי להשאיר סימנים.

אנחנו שותים את הקפה, ולא יודע מה נסגר, כל הבטן כואבת לי מלמטה. היא קמה, מוציאה את השקית של הזבל, קושרת אותה. אני מסתכל לה על התחת, לא שהוא כזה משהו. אחר־כך היא מסתובבת ושואלת אם אני רוצה להוריד את השקית לפח, מחייכת אלי. איך שאני יוצא בדלת, אני מסדר את הזין בדקררן. לוקח את השקית ומוריד אותה לפחים. אני נכנס חזרה פנימה, דווקא חשבתי כבר לחכות ברכב וזהו, והיא בטלפון בקומה למעלה. אני מרשה לעצמי לשחרר קצת ושומע אותה. לא, את לא קולטת, נהיה לי נורא לא נעים פתאום, שלחתי אותו לזרוק את הזבל, הוא ילד. ואז יש לה בממתנה את שאולי. היא אומרת לו, יוני פה, הנהג שלך, הוא מחכה.

היא יורדת למטה, רואים שלא נעים לה פתאום, אבל שלא תצא אחת שלא מילאה פקודה, היא נותנת לי את השקית עם הכביסה. הוא לא יגיע היום, אתה יכול ללכת, רק תיקח את זה. אני שותק, והזין יורד לי.

בדלת אני מסתכל עליה מסתובבת בסלון כמו נמרה בכלוב, משועממת, מבואסת וחמה, מתה לצאת. היא עוצרת, גם את התנועה של השפתיים, מחייכת אלי חיוך של קמצנים ומתקרבת לשים לי יד על הכומתה. אני משתחרר קצת ואומר לה, אל תקחי את זה קשה, גבר. נדמה לי שעוד מעט היא תסתובב בעצמה ותלך מכאן, תעזוב, בחיי, ולא כי אני עשיתי משהו, אלא כי אף אחד לא רוצה אף פעם עזרה מילדים.

ברכב אני נוסע כמה רחובות ועוצר בפתאומיות ליד עוד בית לבן. מכאן אני יכול לקחת את הרכב ולקרוע איתו את המדינה, לזיין את המיכל-דלק, לעשות מה שבא לי כל היום. אני פותח את השקית ומסתכל בפנים. הגופיות שלו לא מעניינות אותי. התחתונים של הילד המגעיל מריחות. למטה יותר יש תחתונים אבל גם גרביים שלה. גרביים לבנים עם פסים כתומים, של המכון-כושר. אני מוציא אותם, מריח, משתגע. נותן עוד הסנפה, מתחרפן. מה אני אניד, סוף-סוף מלוח ועמוק, מלוכלך אמיתי, לא מלוכלך צעצוע.

על הפקקים של איילון אף אחד לא משחק לי בגלגל"צ. רק בסדק הכל קורה.

בלשכה ענת רואה אותי נכנס, ישר מגלה לי את אמריקה, אומרת הוא לא יגיע היום. אני שם לה את הפתק של המכבסה על השולחן עם כל הניירות והצעצועים של הביצי-הפתעה-קינדר שלה. נכנס למשרד שלו, מתיישב בכורסה, רק בשביל זה שווה להיות תת-אלוף. השרלילה תמיד אומרת לי לצאת. את הדלת אני סוגר, רואה אני עצבני, אז היא לא מתעסקת. מהכיס של הדקרון אני מוציא את התחתונים אבל גם את הגרביים של האשה. הם מגולגלים בכדור. בחנייה הרחתי אותם שוב. ליגה, אף אחד לא קלט מה אני עושה.

אחר-כך אני פותח את המגירה האמצעית שלו, יש שמה כל מיני דברים סודיים, כולל אשכרה תכניות לתקיפה, וזה נראה מה-זה רציני ומפורט ואי אפשר להבין כלום גם אם מנסים, מבנים כאן, שדות פה, מפקדות שם, לידיעה ולפעולה, ורוחף פנימה את הגרביים. מה אני אעשה, אשים בגריסה? אז אני משעין את הראש על הכורסה, הולך לישון כמו בנאדם, ושהוא ישבור את הראש איך זה הגיע לשם.

יום אחרי כל זה אנחנו עוד פעם צריכים לנסוע לפיקוד דרום, כי יש דיונים, ואת הכל אני שומע מענת השרלילה. תבוא לפה, תעשה ככה. כל הדרך לשם הוא לא מוציא מלה מהפה, ואני די קולט שהוא קלט מה עשיתי. אני עושה כאילו אני מסתכל במראה האחורית כשאני מסתכל עליו מסתכל דרך החלון על המדבר, והוא לא מדבר ולא משחק עם הרדיו. הוא רוצה שאני אשוב שמה שעשיתי לא בסדר, אבל זה לא מעניין אותי ונהיה לי חם בלחיים.

אנחנו עושים את הדרך לפיקוד, וגם כשאני מגביר את המזגן לרמות שהוא לא סובל, הוא לא אומר מלה, רק מתופף עם הציפורניים על השיניים, ואני עושה כאילו אני לא קולט, ולא איכפת לי. כשאני עוצר למלא דלק ומתחיל להזיע וכל החול באוויר מעצבן אותי ובא לי לקחת את הראש שלו ולדפוק בצמיגים, אני שומע אותו מדבר בתוך הדייהטסו עם מישהו ואומר שהוא החליט להיפרד לכמה זמן ושהוא לא יודע עדיין מה יהיה הלאה, ושנראה לו שהילד מבין מה הולך.

כשאנחנו ממשיכים לנסוע, הוא שוב שותק, ואני, לא בראש שלי לפתח שיחה על זה שאני שוב הולך לעוף תפקיד, אז אני שותק בחזרה ולא מתכוון להגיד סליחה על שום דבר, ואין לי בעיה שלא נדבר עד הבקום, שום בעיה, רק חסר לו לא לסדר את ההקצאות של השמירה כמו שהוא הבטיח.

בפיקוד הם נכנסים לדיון, ואותי מושיבים בלשכה ריקה, כי בחוץ עושים סיוד על הקירות. עוד כורסה נוחה, של אלופי-משנה. מכאן אני יכול לעשות טלפונים אדומים ולשלוח מברקים, עוד פעם לעשות שטויות ולהסתבך. אבל הצבא זה לא העתיד שלי כמו שההורים הליצנים שלי אמרו, ואפילו שטויות כבר לא שווה לי לעשות, כי אף אחד לא ידאג לי, לא תת-אלוף אבישי שאולי, שיגיד לשרלילה לעשות טלפון לכוח-אדם וישר זה טפסים וזהו, ולא האבא השופט הצבאי הזבל של חבר שלי אסי, שלא ממש מתלהב ממני. אני עושה כמה סיבובים עם הכורסה, דורך על הלמטה של הקיר עם הנעליים הצבאיות בשביל התנופה, אבל בגלל שהפאנלים מרופדים בשטיח מקיר לקיר, זה לא עושה סימנים.

בדרך חזרה הוא מודיע בטלפון שאנחנו עולים צפונה למרכז, ואני מבין שמהו אתר קורה. הוא כנראה לא יספר כלום, אבל אז, כשאני מסתכל עליו, הוא מסתכל חזרה, ובינינו יש את המראה האחורית, שדרכה אני תמיד רואה הכל.

בבוקר, כשהוא שוב יצא ותיכף יחזור, עוד פעם חכייתי לו לבד, כי אשתו כבר תפסה שכל, אפילו לפני, ועזבה, אז תפסתי את הבן שלו ונישקתי אותו ככה, על השפתיים. הוא פתח את הדלת ואמר לי לחכות וכמעט ברח, ואני בכל זאת התחלתי איתו שיחה ועשינו קפה במטבח היפה, ובסוף, רק כדי שיפסיק לשקשק כבר, מסכן, גם ככה הוא הולך להיות לבד מעכשיו, עם שני הורים כאלה דפוקים, הבאתי לו על השפתיים, למרות שזה לא עשה לי כלום.

על כביש הערבה אני עוצר את הדייהטסו, כי אנחנו רואים משהו גדול מרוח באמצע הכביש. הוא אומר, תראה, מה זה. אני אומר, זה בטח רק קרטונים. הוא אומר, לא, תעצור. אנחנו עוצרים בצד במקום לעקוף ויוצאים מהרכב, ויש זאב מת על הכביש. זאב גדול, דרוס, והבטן שלו פרוסה החוצה. אם מסתכלים

מקרוב, יש דברים קטנים שהולכים בתוכה. הפרווה שלו חצי מבריקה חצי רטובה חצי יבשה, והיא שחורה-כחולה. העיניים שחורות כמו החלל החיצון. הוא מסתכל לצד השני, מעבר לגבול, אומר, אתה רואה, פטרה לא רחוקה מכאן. אנחנו עם הידיים על המותניים, מסתכלים על הפגר, ואני אומר, איזה מדינה מגעילה, והוא מסתכל עלי בלי מלים.

הוא מציע, בוא נזיז אותו לצד של הכביש.

אני אומר לו, מה, זה מגעיל המפקד.

הווי.פי.אן. מתחיל להבהב ולרטוט לו, והוא מחליט לא להתייחס ומכניס לכיס. הוא מוציא אוויר, ולרגע שוב נשמע שעשיתי משהו, כאילו אין קשר לחדשה המעצבנת שלו שמתקשרת כל הזמן ולזאב שדרוס כאן לנו על כל הנשמה, ואז הוא אומר, מה אתה כזה, יוני, מה יושב עליך עכשיו.

אני מבין שהוא בכלל לא ראה את הגרביים או התחתונים של האשה ממטר, ובכלל לא פותח מגירות. אני מסתכל על הכביש, והשמש בעיניים שלי. בא לי לנסות לדרוך רגע על הזנב של הזאב עם הנעליים הצבאיות. מעניין איך ירגיש. אולי הוא יקפוץ וינשך מישהו.

הוא מוותר ואומר, בוא ניסע. אנחנו מתרחקים מהזאב המת. לפחות לא יצא שלא מילאתי פקודה.

ברכב הוא שוב מוציא אוויר, הפעם עם הריח של הסיגריות שמגיע ישר אלי. הוא עם השיחות שלא נענו, רק אומר, אני לא יודע בשביל מה אני כאן, צריך לעזוב את הכל, ולא ברור בשביל מי מכולם הוא אומר את זה. אני מרגיש את הגז ברגל העצבנית שלי שיכולה לעשות הכל, להכניס את הדייהטסו בגדר ואותי לגימלים. אז אני אומר, זה המקום שלך, אתה לא צריך לדאוג, המפקד, הצבא דואג לך, הצבא זה ביטחון, ומישהו מאתנו מתחיל לחייך חצי חיוך.